

viure

Dijous, 28 d'abril del 2016

FAMÍLIES SENSE CASA I CASES SENSE FAMÍLIA

Dan Bilzerian, el milionari
que lloga el seu avió a Clinton

PÀGINA 8

Rescatats per la llei 24/2015

■ La norma contra els desnonaments ha frenat 32.000 talls de subministraments a Catalunya

DOMINGO MARCHENA
Barcelona

La llei 24/2015 contra els desnonaments i la pobresa energètica, aprovada al juliol pel Parlament, ha frenat nombrosos desallotjaments i ha impulsat els lloguers socials. És impossible saber-ne la xifra exacta, ja que cap ens no centralitza aquestes informacions, però hi ha una dada reveladora: la 24/2015 també ha impedit que 32.000 llars registrin talls d'electricitat, gas o aigua. Així ho reconeix la Generalitat, que en aquest terreny sí que té un organisme que fa els comptes, l'Agència Catalana del Consum.

La norma no protegeix deutors de mala fe, sinó famílies vulnerables que no poden ser desnonades o quedar-se sense subministraments bàsics. Com Yolanda Yeste, de Barcelona; Ricardo Romo, de Ripollet, o Lola Ortiz, de Lleida, tres d'aquests 32.000 casos. El veto als llançaments i l'obligatorietat d'oferir un reallotjament o un lloguer social afecta la banca i els grans propietaris, és a dir, amb una superfície de més de 1.200 m²

LA GENERALITAT

El Govern incoa 118 expedients per talls de llum, aigua o gas a famílies vulnerables

(l'equivalent a 15 pisos de 80 m²).

La Taula del Tercer Sector, que engloba 3.000 entitats altruistes, elogia la llei. És una de les més garantistes del món, segons la III conferència de l'ONU sobre desenvolupament urbà, celebrada a Barcelona a principis de mes. Alemanya i França estudien imitar Catalunya. Però la llei, que abordaran en la seva trobada d'avui el vicepresident de la Generalitat i la vicepresidenta en funcions del Govern, Oriol Junqueras i Soraya Saénz de Santa-maria, està en perill.

El PP, que ja va recórrer contra un decret anterior de la Generalitat contra la pobresa energètica, ara podria fer el mateix. Això ha galvanitzat la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) i l'Aliança contra la Pobresa Energètica, que van promoure aquesta iniciativa legislativa popular. Van recollir 148.000 firmes (només en calien 50.000) perquè Catalunya debatés la llei i en definitiva l'aprovés per unanimitat. Carlos Macías i Maria Campuzano són

dos dels rostres més visibles d'aquesta mobilització. Com els activistes que ahir van protagonitzar cassolades en 50 seus del PP, tots dos estaran molt pendents del Consell de Ministres de demà, l'últim abans de la convocatòria d'eleccions. La PAH ha mantingut reunions maratòniques al Congrés i ha aconseguit que tots els grups, tret del PP, es comprometin a defensar la llei, aplicar-la a tot l'Estat i retirar eventuais recursos.

Si el PP acudeix finalment al Constitucional, el mateix partit que va aprovar una mesura a Catalunya en demanaria l'anul·lació a Madrid. Els responsables populars d'habitatge responen que no van donar mai un xec en blanc a la llei i que, si bé hi van votar a favor, es van abstenir pel que fa a dos articles fonamentals que són els que es podrien recórrer. Un impedeix que les famílies heretin els deutes i l'altre obliga a la cessió per a habitatges socials dels pisos de grans propietaris que siguin buits des de fa dos anys. A Catalunya hi ha 448.000 habitatges en aquesta situació. Carlos Macías i Maria

L'AJUNTAMENT

Barcelona habilita un canal perquè els afectats denunciïn les subministradores

Campuzano afirmen que "una situació excepcional exigeix mesures excepcionals". Això és, diuen, la 24/2015.

Les companyies ara han de consultar els serveis socials abans de tallar la llum, l'aigua o el gas, com va recordar ahir l'Ajuntament de Barcelona, que ha habilitat un web i dos telèfons gratuïts perquè els ciutadans vulnerables tramitin les denúncies per falta de subministraments bàsics. La Generalitat ha incoat 118 expedients per talls injustificats. Les subministradores recorden que van aplicar el bo social fa anys i contraataquen. El Govern, diuen, no els facilita la feina perquè encara no ha desenvolupat el reglament de la llei, aprovada ara fa nou mesos.

Però la 24/2015 també lluita contra els qui s'enriqueixen amb la desgràcia aliena. Roberto Martínez i María José Alarcón vivien a Castelldefels. El 2011 els van desnonar. Ell es va quedar a l'atur

Adéu al malson. La Maria José i en Roberto el dia que se'n van anar de la finca pastera del carrer Escòcia

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT >>

LES CARES DELS QUI LLUITEN PER NO QUEDAR-SE SENSE UN SOSTRE

LLIBERT TEIXIDO

PERE DURAN / NORD MEDIA

“No vull caritat, vull drets”

» VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

i l'empresa d'ella –BB Serveis, sota investigació per un presumpte frau– va començar a endarrerir-se en les nòmines. Quan es van veure al carrer, es van mudar a un habitatge de 15 m², al carrer Escòcia, 69, de Barcelona. Era una casa unifamiliar, dividida en deu zúulos, sense comptadors individuals ni cèdula d'habitabilitat.

La immobiliària va intentar desnonar-los quan es van convertir en uns llogaters *molestos*, que protestaven per les il·legalitats de les quals eren testimonis i víctimes. Gràcies a la llei, l'empresa ara afronta una multa de fins a 900.000 euros i l'Ajuntament els ha allotjat en un hostel mentre els busca un pis social. El primer que els ha ofert, al Raval, només tenia una habitació.

Situacions així no són insòlites. L'hispanoxilè José Antonio Beltrán procedeix d'una de les famí-

lies del *Winnipeg*, el vaixell que va noliejar Pablo Neruda per salvar més de 2.200 republicans de Franco (“el meu millor vers”, va dir el poeta). Té 49 anys, està casat i és pare de cinc fills, tres dels quals –majors d'edat– ja s'han independitzat. El 14 d'abril del 2008 en José Antonio va provar fortuna i va desfer el camí i va tornar a la localitat de la seva família catalana, Mollet del Vallès.

Es va instal·lar en una nau industrial, a l'interior de la qual va construir una casa: la instal·lació elèctrica, la cuina, el bany, les parets... Fa 18 mesos va deixar de pagar els 350 euros del lloguer perquè li van abaixar el sou d'auxiliar de seguretat (està de baixa per una fissura pulmonar). La qüestió era simple: o pagava o menjava. Va intentar que el propietari li reduís el rebut i el compensés així per les obres fetes, com sí que va fer amb altres llogaters, però l'arrendador es va negar i va instar el

ELS PROTAGONISTES

Carlos Macías i Maria Campuzano, dos dels portaveus, respectivament, de la **Plataforma d'Afectats per la Hipoteca** i de l'**Aliança contra la Pobreza Energètica**.

Yolanda, Ricardo i Lola, de Barcelona, Ripollet i Lleida, formen part de les **32.000 cases** que, segons la Generalitat, han impedit que els tallin subministraments bàsics.

Roberto Martínez i María José Alarcón. Gràcies a la llei **24/2015** han aconseguit que l'Ajuntament de Barcelona investigui i amenaci amb una multa de fins a **900.000 euros** una immobiliària que va convertir una casa unifamiliar en una finca pastera.

José Antonio Beltrán. Paga **50 euros al mes** per un pis social a Mollet del Vallès

Agripio Díaz. Té un dels lloguers socials més baixos de Catalunya: **10 euros**.

Puri Ibañez. Un banc va intentar desnonar-la perquè va avalar un familiar. La dona, que viu amb un fill amb un 70% de discapacitat, va fer plorar una assemblea de la PAH quan va dir: **“On viurem? Al carrer?”**. Avui té un lloguer social de 72,77 euros.

Laura Comas. Va dir que si resolva el seu cas s'oblidaria de la PAH. No va complir la promesa i ara és una **activista més** de Sant Celoni.

desnonament. La PAH va paralitzar els llançaments fins que l'Ajuntament va real·lotjar la família en un piset municipal. En José Antonio ha firmat un contracte de tres anys i paga, tal com fixen les taules de la 24/2015 en funció dels seus ingressos, 50 euros al mes.

És la mateixa història d'Agripio Díaz. Aquest colombià, de 53 anys, casat i pare de tres filles, va venir el 2001 per treballar en la construcció. Creia que se n'aniria aviat. Avui sap que tornar és difícil i assegura que “un també és d'allà on arrela”. Amb l'ajuda dels activistes antidesallotjaments de Terrassa va aconseguir que el banc acceptés la dació en paga del seu pis, on continua vivint amb un lloguer de 10 euros.

Aquests casos il·lustren com és la PAH, una moderna Fuenteovejuna. El menjador de José Antonio Beltrán s'omple amb l'arribada de set companys de fatigues,

GEMMA MIRALDA

GEMMA MIRALDA

llum el 2013 quan es cuidaven del primer nét. “Una veïna ens va allargar un cable perquè escalfés-sim el biberó al microones. Qui voldria viure això? Qui pot creure que perdre la casa i aconseguir un lloguer social, per molt baix que sigui, és un bon negoci?”, es pregunta la Sandra.

Puri Ibáñez, de 66 anys, que cobra una pensió de discapacitat, viu amb un dels seus cinc fills, en Jaime, de 35, també malalt crònic. Entre tots dos no arriben als 600 euros al mes. Totes les persones auxiliades per la PAH tenen un àngel de la guarda. El de la Puri és Mercè León. Ella i els seus companys de la plataforma van impedir que aquesta mare acabés al carrer per avalar un altre fill i la van convertir en la primera beneficiada a Sant Feliu de Guíxols de la 24/2015. El banc va acceptar la dació en pagament i li cobra un lloguer de 73 euros. Des d’aleshores almenys 30 veïns més d’aquesta localitat han evitat el desnonament i esperen que es finixin els seus lloguers socials.

Aquest reportatge va començar un dia gris a Mollet del Vallès. Faltava una hora per a la cita i el periodista va fer temps a La Taberna, al carrer Àngel Guimera, 31. En veure arribar un altre client, un dels parroquians va dir a en Miguel, l’amo: “Mira, aquest és de la terra de les tres collites. D’Al-

Mollet. La Toñi, la Lali, l’Enrique, la Mari, la Fabiola i en Nourdin, de la PAH, consolen en José Antonio, que plora

Terrassa. L’Agripíro, que també té un lloguer social, en una xerrada d’activistes al centre cívic President Macià

Sant Feliu de Guíxols. La Puri (assegada), amb la seva amiga Mercè, la seva filla María José i el gendre, Serafín

Sant Celoni. La Laura, una altra de les rescatades per la llei 24/2015, en una reunió de la PAH del Baix Montseny

meria: espart, mocs i llegendes”. Si la frase va tenir un índex de sentit en els dies foscos del passat, ja no. Ni a Almeria ni a cap racó de casa nostra, on iniciatives com la 24/2015 revelen que ara les collites són...

Coratge, solidaritat i esperança. Aquestes són les paraules que més repeteix Laura Comas, separada, de 41 anys i amb una filla de 13. Cobra uns 700 euros al mes, però no tot l’any, perquè treballa en una casa de colònies. Viu a Vallgorguina, en un vell habitatge de fusta que va comprar amb el seu ex el 2005 i que cauria a trossos si es quedés buida. Quan va començar a endarrerir-se en els pagaments de la hipoteca, va arribar el primer avís de desnonament. La Laura llavors va demanar ajuda a la PAH del Baix Montseny, aquests dies de festa perquè celebra els seus quatre anys d’existència. La pressió dels seus membres va obligar que l’entitat financera acceptés la dació en pagament. La Laura ja s’havia resignat a anar-se’n quan el banc li va proposar una mensualitat de 136 euros. Una exitosa iniciativa legislativa popular en tenia la culpa. Va ser una treva, però no la fi dels problemes. L’altre dia, la Laura va anar a l’Ajuntament perquè no pot pagar la llum. “Te la pagarem nosaltres”, li van dir. I ella, que sap que el Parlament obliga les subministradores a aplicar rebuïdes a les famílies vulnerables i a no tallar els subministraments, s’hi va negar: “No vull caritat, vull els meus drets”.

que el reconforten quan perd l’aplom i plora perquè recorda l’alegria dels fills quan van saber que aquesta seria casa seva. És el moment que capta la primera foto d’aquesta pàgina. A la imatge no es veu en Fernando, amb pinta de paio dur però en realitat un d’aquells personatges de Marsé: “Hombres curtidors en tantas batallas, llorando como niños”.

L’Agripíro també ha estat acompanyat mentre explica el seu drama al centre cívic de Terrassa. Especialment per la Sandra, que va descobrir la *vocació* de lluitadora quan els pares van estar a punt de ser desnonats.

LA PREGUNTA

Qui pot creure que aconseguir un lloguer social, per baix que sigui, és un bon negoci?

“Molts lectors creuran que un lloguer de 10 euros al mes és una bicoica i... i...”. I la Sandra també s’emociona d’imaginar quina ha de ser la situació d’una família perquè la llei estableixi un lloguer tan baix. I un record porta a l’altre. Als seus pares els van tallar la

FIRES

KIM MANRESA

Mostra de productes de brioixeria halal al saló Alimentaria

El certificat halal obre portes a l’exportació

Una desena d’empreses presenten a la fira Alimentaria productes adaptats a les demandes del públic musulmà

DAVID GUERRERO
L’Hospitalet de Llobregat

Hi ha 1.600 milions de musulmans al món, i una part important segueixen les pautes d’alimentació fixades per la llei islàmica: res de porc, ni alcohol, ni sang, i el sacrifici dels animals als escorxadors s’ha de fer seguint unes condicions molt concretes. S’anomenen aliments halal i s’han convertit en una oportunitat de negoci per a la indústria.

Ahir a Alimentaria es va celebrar un congrés que va reunir diverses empreses que comercialitzen aquest tipus de productes i la imatge trencava els estereotips: pràcticament tots eren empresaris occidentals que han vist en el halal una oportunitat. El sector ja mou 1.000 milions d’euros a Espanya. Hi ha grans empreses com

Freixenet i Damm que distribueixen begudes sense alcohol, i pimes que venen carn (el producte més clàssic) però també brous, farinetes per a nens i brioixeria industrial. Fins i tot l’laminadura com les de Wonkandy, que es venen a Harrods de Londres i estan a punt d’obrir botigues al golf Pèrsic.

Tots els productes tenen una cosa en comú, l’etiqueta “Garantia halal”, expedida per l’Institut Halal de Còrdova. És el principal

Farinetes, brioixeria, carn, pizzes i fins i tot l’laminadura halal es venen en països àrabs i europeus

certificador espanyol. “Els compradors fan controls d’ADN i tenen tecnologia punta per detectar qualsevol traça de porcí”, explica Tomás Guerrero, director de desenvolupament de l’Institut, de manera que “per atorgar el certificat es fan auditories i es vetlla contínuament perquè es complei-

xin”. L’aposta pel halal ha portat a canviar els processos productius d’empreses com Andreu Alimentació. “Cada diumenge es desinfecta minuciosament la línia de producció i dilluns les primeres pizzes que es fan són les halal”, explica Toni Rosell, responsable d’exportacions de la companyia. Les pizzes que surten de Sant Fruitós de Bages es venen a la principal xarxa de supermercats del Marroc des de fa quatre anys. Ara volen saltar a Algèria, el primer mercat exportador per a les empreses espanyoles del sector, seguit pel Marroc. Les altres destinacions més habituals són França i el Regne Unit.

El mercat halal creix a un ritme anual del 20% i guanya cada vegada més pes a Espanya. “Els dos milions de turistes musulmans que arriben anualment també demanen aquests plats i cada vegada més hotels i restaurants els estan incorporant”, explica Javier Albarracín, consultor de Halal Experiències. I encara anirà a més. En la voràgine de productes *sense*, el halal es presenta com un producte amb menys additius per a tots aquells consumidors que busquen aliments més ecològics. ●

La vaga de metro col·lapsa els accessos viaris a Barcelona

D. GUERRERO Barcelona

La segona jornada de vaga parcial convocada ahir al metro de Barcelona es va desenvolupar sense incidents al suburba –més enllà de llargues esperes i aglomeracions puntuals a La Sagrera–, però va tenir conseqüències importants en les rondes i les vies d’accés a Barcelona. A primera hora del matí es van registrar retencions de trànsit més impor-

tants de les habituals. Les cues van superar els deu quilòmetres tant a la ronda de Dalt com a la ronda Litoral. A l’AP-7 la circulació va ser molt lenta al llarg d’uns 20 quilòmetres entre Mollet del Vallès i Sant Cugat en sentit Barcelona. També hi va haver congestió a la C-58 de Ripollet a Montcada, la C-31 a l’altura de l’Hospitalet i l’A-2 a Cornellà. En canvi, el nombre de validacions al metro van ser un 28% inferiors

a les d’un dia feiner qualsevol entre les 9 i les 15 hores, quan circulava un de cada tres combois. A aquella hora, uns 500 treballadors van protestar davant l’Ajuntament i van reclamar que els rebés l’alcaldessa, sense èxit. La negociació entre sindicats i empresa sobre el conveni col·lectiu de TMB està estancada des del febrer. Si la situació continua així, els treballadors amenacen amb més jornades de vaga. ●